

For at der ikke skulde være nogen Tvivl om dette Punkt, foretrak man at sige det udtrykkeligt.

For saa vidt Raadet angaar, kommer den omhandlede Regel uændret til Anvendelse uden Hensyn til, paa hvilket Stadium dens Indgriben i Henhold til den i Protokollen foreskrevne Fremgangsmaade befinder sig.

Reglen kommer ogsaa til Anvendelse paa begge Tilfælde af tvungen Voldgift. Hvis en af de stridende Parter paastaar, at Striden eller en Del af den hidrører fra en Sag, som efter Folkeretten udelukkende henhører under dens egen Kompetence, maa Voldgiftsdommerne paa dette Punkt raadspørge den faste mellemfolkelige Domstol ved Raadets Mellekomst, thi det saaledes rejste Spørgsmaal er af juridisk Karakter og kræver derfor en juridisk Udtalelse. Domstolen maa saaledes træffe Afgørelse af, hvorvidt det omtvistede Spørgsmaal henhører under mellemfolkelig Retsafgørelse, eller om det falder ind under den paagældende Stats egen Kompetence. Dens Virksomhed vil være begrænset til dette Punkt, og Spørgsmaalet vil i alle Tilfælde blive tilbagesendt til Voldgiftsdommerne. Men til Forskel fra andre Udtalelser, der afkræves Domstolene under en tvungen Voldgift, og som er af rent raadgivende Art for Voldgiftsdommerne, er Domstolens Udtalelse i dette Tilfælde bindende i den Forstand, at hvis Domstolen har anerkendt, at det omtvistede Spørgsmaal udelukkende henhører under den paagældende Stats egen Kompetence, vil Voldgiftsdommerne blot have at optage denne Afgørelse i deres Kendelse. Kun hvis Domstolen udtaler, at det omtvistede Spørgsmaal henhører under mellemfolkelig Retsafgørelse, vil Voldgiftsdommerne igen tage Sagen under Overvejelse, for at afgive en Kendelse angaaende dens Realitet.

Den tvungne Karakter af Domstolens Udtalelse i dette Tilfælde forøger Betydningen af de ovenfor i Artikel 4 omhandlede Spørgsmaal angaaende Tilforordningen af nationale Dommere og Anvendelsen af Artikel 24 i Domstolens Statut i Sager om dens raadgivende Virksomhed.

Medens Princippet i Pagtens Artikel 15, Stykke 8, opretholdes, har det, for at dets Anvendelse skulde virke mindre haardt, været nødvendigt at ty til Reglen i Pagtens Artikel 11, som gør det til en Pligt for Folkeforbundet, i Tilfælde af Krig eller Trusel om Krig, at »tage ethvert Skridt, som kan anses for hensigtsmæssigt og virkningsfuldt til at sikre Freden mellem Folkene«, og som paalægger Generalsekretæren straks at indkalde et Møde af Raadet efter Anmodning af et hvilket som helst Forbundsmedlem. Det vil heraf forstaas, at naar det er blevet anerkendt, at en Strid hidrører fra en Sag, som udelukkende henhører under en af Parternes egen Kompetence, vil denne Part eller dens Modstander være fuldt ud berettiget til at opfordre Folkeforbundsraadet eller Forsamlingen til at skride til Handling.

Der er intet nyt i denne blotte Henvisning til Artikel 11. Den berører ikke Raadets Ret til at tage saadanne Forholdsregler, det maatte anse egnet til at sikre Freden mellem Folkene. Den giver hverken Raadet eller Forsamlingen nye Myndigheder eller Funktioner. Begge disse Folkeforbundsorganer beholder simpelthen den Myndighed, som Pagten nu giver dem.

For at fjerne enhver Tvivl, der kunde opstaa som Følge af Sammenstillingen mellem Pagtens Artikel 15, Stykke 8, og Artikel 11, blev der givet en meget klar Redegørelse under Forhandlingerne i 1. Udvalg.

Hvor en Strid forelægges Raadet i Henhold til Artikel 15, og en af Parterne paastaar, at Striden hidrører fra en Sag, der i Henhold til Folkeretten udelukkende henhører under dens egen Kompetence, forbyder Stykke 8 Raadet at fremsætte nogen Henstilling angaaende Sagen, hvis det mener, at den af Parten fremsatte Paastand om, at Striden udelukkende hører under denne Stats egen Kompetence, er rigtig.